

Виходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы
кромѣ рускихъ санть 5-й год. поп. Лятер додатокъ
"Бібліотека наизнам. повестей" виходить по 2 печат. ар-
кушъ кожного 15-го и послѣднаго днія кожного місяця.
Редакція "Адміністрація підъ Ч. 44 улица Галицка.
Рукописи звертаються лише на попереднє застеженіе
оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. бтъ одной
строчки печатаніи, въ рубр. "Надбране" по 20 кр. а. в.
Рекламації неопечатаніи вѣльшій бтъ порта.
Предплату и инсертати принимаютъ: У Львовѣ Адмі-
ністрація "Дѣло". У Філіппа Назаренштейн & Vogler, Wall-
fischstrasse 10; M. Dukes, Kiesengasse 13; G. L. Duker &
Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter
Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Nazarenstein & Vo-
gler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Рес-
ти Редакція "Кіевскія Старини" въ Кіевѣ, поштові
уряди и Газетне Бюро" В. Ф. Зама въ Одесѣ Дери-
басовська ул. д. Раллі 9.

ДІЛО

Зрада власного народу.

Триста лѣтъ тому назадъ, коли "Ягай-
лонська ідея" понищила вже всяку автономію
Русі, а хмара чорныхъ місіонерівъ лагоди-
лась до цѣлковитої еї латинізації; коли про-
сторъ заміниць Волинї, Подоля, України и
Червоной Русі опинились въ значній часті
въ рукахъ Кердевицївъ або польськихъ коро-
левськихъ непотівъ; коли въ Берестю підго-
товилися "золотий мостъ" до унифікації цер-
кви и обряду руского; коли вархію нашу
упослѣджено въ сенатѣ, а свѣтске и чорне
духовенство по недостатку средствъ до обра-
зованія свого страшно упало — триста лѣтъ
тому назадъ зуміла галицька Русь заснова-
ніемъ Братства Ставропігійского дати першій
тovtchok до успiшної оборони свободы цер-
кви та вѣry и тѣсно съ нею натогоды сполу-
ченія національності рускої. Въ слѣдь га-
лицької Русі пішли небавомъ и Кіевъ, пішли
Вильно, пішли и другій городи и мѣста
руска, пішли и поодинокі патріотичні горо-
жане и всѣ они несли свое майно и духову
вraчю на жертвеникъ отчини.

Сорокъ лѣтъ знову ми не бавомъ, якъ
въ той самой Галичинѣ, въ часѣ коли чор-
ний воронъ кракавъ намъ панаходну пiсню
"Niema Rusi", патріотичні рускі серця въ
здовинихъ лептъ здвигнули друге, неменше
крупнѣ забороло для нашої національності:
інститутъ "Народный Домъ".

Якъ великий заслуги положило "Ставро-
пігійське Братство" для нашого народу за тыхъ
300 тижніхъ лѣтъ, исторія розвою и дѣлання
его показала достаточно и мы сего року при-
нагодѣ ювілейного торжества "Ставропігіона"
тутъ въ усть теперѣшнього сеніора про всѣ
подвиги и заходы сего "Братства" доситьши
широко, радувались имъ и ободрились до даль-
шого дѣлання для добра церкви и народу на-
шого.

Якъ великий надѣвъ покладано въ наше на
інститутъ "Народный Домъ" въ тої хвилѣ,
коли гадка бл. п. Льва Трешаковскаго стала
плотко, — всѣмъ намъ такожъ достаточно
вѣстно. Тутъ мало повстали центральне огни-
ще руху и жити нашого національного, въ
тби мало розходитись свѣтло правди на всю
Галицьку Русь, тутъ мали відбратись всѣ па-
тріотичні силы до громадного труду — от-
родженія и духового воскресенія галицької
Русі.

Неувѣришь, ажъ змѣришь.

Замітки галицько-руського школиля альго вандровки
за щастлемъ въ Россії.

(Дальше.)

Въ Кіевѣ, живши по трохи съ городомъ,
познавши я ть земляками Галичанами,
а черезъ нихъ и ть Россіянами, ці неразъ наго-
дивши мені балакати съ ними про "руську"
мову. Отъ нихъ я и дознава правди. Разъ по-
павши въ більше товариство у кіевскаго купца
п. Д.—а. Въ гостинѣ у п. Д.—а було людей 30
до 40. Говорилося про всячину, збігла беѣда и
на Галичину. Я взявъ зт кварты свого земляка,
у котрого я замешкавъ, поспідній числа "Слова"
и "Нов. Проломъ" и ть размовы якось такъ ви-
вали, що я витягъ зт кишеній тій газети и по-
чавъ читати "Проломъ". Колькохъ кинулось до
мені: "Дайте, дайте, пожалуйста, інтересно пасма-
трите на австрійскую газету!" Подававъ я имъ.
Они почали переглядати. Читаю одинъ на голосъ,
чуть, а дальше даже сміючись: "Нетъ! Ега га-
зета верно на славацькому языку написана, только
не на русскомъ. Здеоз смієс: кое-што на рускомъ,
кое-што на хахлацькому, а кое-што на церковномъ
языку. Да витягъ зт сматрите на Кіевлянину, — это
такъ що другое!" — Подававъ мені изъ стола
"Кіевлянинъ". — "Имеете,каже, пожалуйста, пра-
вите" — Я взявъ та читаю на голосъ, — а
такъ, скілько ихъ було, въ сміхъ. — "Вотъ дай-

Однакожъ по тыхъ 300 и по тыхъ 40
лѣтакъ мы дждалисъ зовсімъ чого другого,
дждалисъ рѣчей, про котрій нынѣ загадуючи
мусимо лише соромитись. Обѣ тѣ інституції
війшли въ дороги, на котру поставила ихъ
історія и воля народу, и служать всякимъ
другимъ цѣлямъ, а толькъ не руско-народ-
нимъ. Інкримінація се дуже тижка, але го-
дѣ — факти оправдують си всесторонно.

Въ своїмъ часѣ вказували мы вже на
ту обставину, що въ обохъ загаданихъ ін-
ституціяхъ повѣяло крайно партійнимъ ду-
хомъ, що завѣдательство майна и справъ ихъ
обняла горстка людей, окруживша-ся китай-
скимъ муромъ и любуюча-ся въ пристрастній
ексклюзивности, а нынѣ мусимо сконстатувати
таки сумній фактъ, що обѣ тѣ інституції по-
чали офензивну акцію противъ єдиної
въ краю рускої гімназії и молодаї, удержувану въ своїхъ бурсакахъ, пе-
реписали насильно до гімназії нѣмецкої.

"Народный Домъ" почавъ тую перепись
уже колька лѣтъ тому назадъ, і справа посы-
лання "воспитанниківъ" до гімназії нѣмецкої
була вже навѣтъ предметомъ спорівъ на За-
галальніхъ Зборахъ членівъ "Народного Дому".

Інститутъ Ставропігійський почавъ тую акцію
доперва сего року. Вже передъ феріями одер-
жали бурсаки ставропігійській "указъ", щобъ
каждый зт нихъ по феріяхъ привѣтъ съ со-
бю 3 зр. на запись до нѣмецкої гімназії и потрібні
грошъ на закупно нѣмецкихъ учеб-
никівъ. Фактъ сей сконстатували мы въ усть
самыхъ-же бурсаковъ, іменно тыхъ колькохъ,
що не були въ силѣ придбати собѣ потріб-
нихъ грошей и поневолі мусили лишитись
въ гімназії рускої. По феріяхъ ново-приня-
тихъ бурсаковъ висуєвано лише до нѣмецкої
гімназії, а давнійшімъ велено підъ покрыва-
кою, що така воля родичівъ ихъ, выпи-
сується въ гімназії рускої. Бурсаки явля-
лися оттакъ спорадично въ дирекції академічної
гімназії і жадали приписки на свѣ-
доцтвѣ шкільному, що можуть свободно пе-
рейти до другої якои-небудь гімназії. Імъ
ввалено воля и нынѣ зложилися вже рѣчи
такъ, що съ вимікою колькохъ бѣднійшихъ
всѣ прочі опинилися изъ лавокъ гімназії нѣ-
мецкої.

Що въ томъ дѣлъ ініціатива не вий-
шла що родичівъ бурсаковъ, се рѣчъ больше
якъ певна. Родичівъ, стараючись о принятії
могна було дзвнатись дуже цѣкавихъ рѣчей

треби підъ волю "настоятельства" бурсы. О
тому нема що і спорити. Для хлѣба бѣдній
бдѣсть дитину на вихованье и Змартвих-
встанціямъ і Блуитамъ въ Доброму. Не
воля родичівъ рѣшала про-то въ томъ дѣлѣ,
а воля "настоятельства" бурсы. Батьківъ бур-
саковъ по феріяхъ навѣтъ не було у Львовѣ
и они не являлисъ въ дирекції рускої гімназії
и не заявляли въ той спрѣвъ свої волї.
Являлисъ за то другій заїстній агитаторы въ
ролі тыхъ батьківъ.

Що бурсакамъ жаль було опускати ру-
ску гімназію, на се маємо докази. Ученикъ
Кандюкъ съ плачемъ приходив до професора
Яреми і просивъ, щобъ єго давнійшій учі-
тель встававши за нимъ у настоителя бурсы,
проф. Савицкого, і вимоливъ привилегію хо-
дати і на дальше до рускої гімназії. А що
черезъ то справа стала голосною і показа-
лося, що въ бурсѣ робиться пресія, то Кандю-
ка лише поки-що въ рускій гімназії. Уче-
никъ Монцѣвовичъ не перешовъ до нѣмец-
кої гімназії лише за-для недостатку грона,
але і для него бувъ "указъ".

Цѣкавий при томъ обявить, що коли за-
питано префекта бурсы, по чїй волі бурсаки
переписуються до нѣмецкої гімназії, отповѣтъ
що се мабудь (!) дѣєса по волі нового надзви-
рателя бурсы, п. Лѣтвінського, котрый самъ
ходивъ до нѣмецкої гімназії і для того (!)
всѣхъ бурсаковъ тамъ-же переписує. Шкода
лише, що сему оправданю не можна дати вѣ-
ры, бо п. Лѣтвінського принято на надзви-
рателя ажъ въ часѣ ферій, а бурсаки дбали
наказъ заосямотрятись въ грощъ на переписку
вже передъ феріями.

До того не треба забувати, що Видѣль
Ставропігії не посѣдавъ доси нѣякої норми,
до котрої гімназії бурсаковъ належить посы-
лати, а въ сего і выходить, що нынѣшнє пе-
реписанье ихъ до гімназії нѣмецкої єсть ре-
зультатомъ самоволї тыхъ людей, що въ сво-
їмъ часѣ въ школѣ числили, сколько чарокъ
денно випивавъ — Шевченко.

Маємо прото тутъ до дѣла съ простою
партійною інтригою, съ простымъ підступомъ,
і жалуємо, що дирекція академічної гімназії
не перевела съ бурсаками, перешовшими ны-
нѣ до гімназії нѣмецкої, докладнихъ прото-
колівъ і не отшукала головного сеї інтриги
виновника; жалуємо, що не зажадала личного
явлення батьківъ тыхъ бурсаковъ, бо тоді
можна було дзвнатись дуже цѣкавихъ рѣчей.

історія! Такъ отъ се якъ думають правдиві
Россіяне про "адінъ языкъ"! Киять собѣ зъ не-
го, — "Проломъ", кажутъ, пише "какой то съу-
машедшій австрійскій чоловѣкъ"...

По такихъ розговорахъ мон понятія о язы-
цѣ, "русскої" пишуть, але-же оно дуже вже збли-
жене. — "А нука, нука, — підхопивъ одинъ
— давайте, разомтромъ вашу газету!" — і
почавъ: "Вотъ сматрите: адно слово руское, да
аканчаніе хахлацькое, другое славянское, і аканчаніе
русское, здесь апять адно слово хахлацькое і акан-
чаніе руское, а большое количество что самъ
чортъ не разберётъ: начало славянское, средина
хахлацькое, а аканчаніе русское..." Другій разъ,
коли лучилось мені побувати въ гостинѣ въ дру-
гомъ россійскомъ дому, то сесь якъ оцѣнено языки
"Слова" та "Пролома": "Ну, вотъ практітъ
австрійской хахоль!" — скривавъ онъ прочитавши
колько строчекъ "Пролома", — пусть бы писалъ
на рускій ілі на малорускій — другое дело, а
ето пішеть і чортъ ево не панімаетъ! Вотъ що
еврейскою додатъ, будьто какъ разъ надхдя-
щимъ! Бросте ету газету баринъ къ чорту, а я
рускої еслі хатите виучить, дакъ вазьмите ру-
сскую грамматику, а ету чепуху на трідевять зе-
мель, потому шо здесь самая дрянь, — відна,

такъ що какой-то съумашедшій чоловѣкъ пішаль..."
Ось що! — подумавъ я собѣ, — цѣкава

Предплата на "Дѣло" для Австрії: для Россії:
за цѣлій рокъ . . . 12 зр. на цѣлій рокъ . . . 12 рублі
на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рублі
на четверть року . . . 3 зр. на четверть року . . . 3 рублі
съ дод. "Бібліотеки": съ дод. "Бібліотеки":
за цѣлій рокъ . . . 16 зр. на цѣлій рокъ . . . 16 рублі
на півъ року . . . 8 зр. на півъ року . . . 8 рублі
на четверть року . . . 4 зр. на четверть року . . . 4 рублі
на замъ додатокъ: на замъ додатокъ:
на цѣлій рокъ . . . 5 зр. на цѣлій рокъ . . . 5 рублі.
для Загор'я, землі Россії:
на цѣлій рокъ . . . 15 зр.
на півъ року . . . 7-50 зр.
на четверть року . . . 3-75 зр.
съ дод. "Бібліотеки": на замъ додатокъ:
на цѣлій рокъ . . . 19 зр. на цѣлій рокъ . . . 6 зр.
Поодиноке число коштує 12 кр. а. в.

Только-ж не о то намъ головно ходить.
Якъ може жаль намъ молодежи, котра стала
яжтвою партійної ненависти, такъ въ дру-
гомъ сторони, судачи по складѣ нынѣшній у-
правы Ставропігійского Інститута, були мы
певні, що Інститутъ сей нынѣ чи завтра
ступить на ту саму дорогу въ спрѣвъ образ-
ванія всеси молодежи, по котрой бѣлькохъ
лѣтъ блукава "Народный Домъ". Се-жъ про-
грамма, указана обомъ інститутамъ редакцію
вѣденського "Parlementa", а стремляча до
того, щобъ рускої молодежи подати всике ін-
ше образованье, а толькъ не руско-народне.
Людямъ сеї категорії і тыхъ політическихъ
пересвѣдченъ есть бльше на руку всяка, хочь
бы китайска гімназія, а лише не руска. Во
руска спинає широкі гадки "объединенія", за-
сѣваючи въ молодихъ серцяхъ здорове верно
рускости і будчи любовь до рбного языка і
вѣry, коли тымъ господинамъ забагається tabula
rasa, закимъ наспѣва звѣстне спасеніе. Польскій
або нѣмецкій языкъ спинає въ меншої мѣрѣ
іздушній намѣренія, ікъ анатемізований
"объединителями" рускій языкъ. Тожъ гайдя
на гімназію нѣмецку!

Мы пересвѣдченій, що партізанты нынѣ-
шніго "настоятельства" бурсы Ставропігійской
будуть старатись всякими крючками обмыти
своихъ людей въ сихъ замѣткахъ і стануть на
силу шукати виновника по-за ними. Але

штыры и народности, сквозь минуту руки дышату на селе чужой культуры!

Дѣйстно, годъ отгадати, чи бѣльше сорожтись валь си потвной работы, чи слакати надъ заслѣпленіемъ жермужитъ ико? Але на одну докончну потребу можно ишти вскликнати, именно на потребу выпусканія скрытыхъ средствъ, щобы лихъ изъ зародъ выкоренити. Такоже зрады на власнѣсть народъ дальнѣ терпѣти годъ. Обѣ загаданіи институціи, здѣшний крою и грошемъ народу русскому, съ привѣтнѣемъ служити лишь аму, мусить вѣднасти радикальныи реформамъ и въ обоихъ сихъ институцій мусить уступити люде, котри до власнаго народу относятся ворожко. Дальнѣ терпимость есть иронію.

Вже Ставропигійскій Інститутъ отративъ
отъ давнія свое ширше значеніе на Русі и пе-
ремѣнился въ інституцію съ болѣше локаль-
ними цѣлями. Але, щобъ сунувши бить дальшо-
въ туко провасть, надъ котру его поставлено
щобы спропалъ 300-лѣтній евой тради-
ції, — на се Галицка Русь приволити не
може. Буде виправдѣ въ лѣтошиякъ записано
що за сеніорату проф. д-ра Иендора Шаране-
вича Інститутъ Ставропигійскій забравъ свою
молодькъ въ рускомъ гімназіі, але та сама лѣ-
тонись мусить на другой сторонѣ записати,
що найшлиась люде, котрій запротестували про-
тивъ егого меракого дѣла и спасли славу Ін-
ститута Могиль и Острожскихъ.

Ярмарки и торги на Шокутю.

(Конч.)

Отсю зоветь ще недокладный образъ из-
шникъ торговъ и ярмарковъ. Богато недоста-
єму до цѣлковитомъ поспы, але вже въ той
крыхотки побачили Вп. читатель, въ якомъ
положеніи находятся нашъ промысловецъ, нашъ
ремѣсникъ, и въ загалѣ нашъ народъ покут-
скій. У всѣхъ напрямакъ працюють люде теж-
ко, силюются заводити и поступы въ своихъ
заводахъ, а прійдеся остаточно выкористати
ту же тежку працю, довгій своя трудъ, — то
показуєся, що народъ або не умѣє або не мо-
же перемѣнити томъ своимъ працѣ, труду та
плодовъ своихъ земель на правдиву торговельну
цѣну. Дуже недостаточне ще реальне образо-
ванье не позвание народови переводити торго-
вельныхъ спекуляцій съ своими продуктами
въ той спосбъ, якъ се чинять інчі народы.
Тамъ зновъ, де були-бы добре способности ду-
ховї та й ширя охота, — тамъ тяжка нужда
и сильна організація монополистовъ торго-
вельныхъ не позволяють зробити початку до-
выведення въ-подъ чужого "протекторату" еко-
номичного, підъ котрый мы мимо волі ді-
ємо-лі.

На примѣръ военю се лѣпше. Селяне продаютъ и. пр. подъ конецъ весны коровы съ телятами для того, что тѣмъ-же тогды най-лѣпше платятся, а не знаютъ, что таи дуже добре цѣна має свою причину въ спекуляціи, приносящей ще большій выскъ, а то въ такій способъ. Промысловецъ продаетъ окремо теля за добре грошъ, даетъ же потому за саму скорому (набѣль) черезъ цѣле лѣто величезныи доходы, — и ее есть цѣлою его спекуляція, — а коли биъ продастъ въ осени выдану корову за будь-ику цѣну, то не має на тѣмъ никаких утратъ, бо скорома дала ему чистый выскъ. Эта выимкою еторонъ поблизько Станиславова и Коломыї, де селяне научились иже спекуля-

цихъ въ скромою, — народъ покутскій въ за-
галь не зналъ, что въ коровъ можно мати икій
большій хосенъ, икъ лише продаючи ихъ ра-
вомъ съ телятами. Подобный вновь примѣръ
бывали мы и на бвцахъ. То само повторяется

и на інчихъ поляхъ. Убожество зновъ наше и сильна конкуренція въорганизованої тѣсно-
кости торговельниківъ не позволяютъ намъ
выводити ховану у насъ худобу на торги по-
вакраинѣ, де можна бы дostaти за ю найвы-
шу можливу цѣну; то само не давалисъ намъ
кинутися на спекуляцію збозка и або збувати
его тамъ, де его цѣна найвыща, або зновъ
перемѣнювати его на такій видъ, що дostaє
найбольшу вартостъ.

Зъ представленого образу бачимо дальше, что не только нема у насъ великихъ промысловыхъ институтовъ, котрй бы перерабили сырі плоды на широкі розмѣры въ переробленіи же подавали отнимательшь, але навѣть и примитивні наші промыслы та ремесла або упадаютъ або переходятъ поволи въ тяжку чужу неволю. Русины на Покутю не знали отже выкористати своего становиска на поляхъ продукціи промыслу до послѣдніхъ консеквенцій, бо

вычайно из выработки продуктъ прошлъ кончится въ дѣльность, — а выработка

тыть продутиль на землю подкористиъш
абуту и побирать цѣнь торговальнишъ да
шили въсъ жиданъ, а тыть симишъ засудил
себе на утрату вышакъ выскобъ, отже и т
убожилъ. Правда, що во наибольшей часті
промысловъ сажъ мало-що изванилъ, хиб
можи нестяжкоимъ за добрыть чадовъ. Рѣч
вычайно жался такъ. Жадескѣй скакулишъ
грошъвъ по срѣдѣ и жѣсточаихъ жалъ вс
бачне око въ своей охолице на всѣхъ промы
словъ, то начиняше пытканъ добре мѣ

словить, что занимаются выроють дно и уничтожить товары и чеканить лише на догодки

у шычайною скоростю таєть, що марштъ зъ
нашой Галичинѣ за мало буде жъца для
тыгъ кашталобъ, — для того бѣль и вергтиеть
и гъ до стоянцѣ деревниихъ, де вновъ дальше
раскутъ.

Заштакся, чи будо бы то рѣчю зовѣти
нѣможливое, щобы капитали и въ рукахъ
рускихъ росли въ подбогий, може лиши о во-
допаду вольнишій способъ, але на то съ
большою въ двоє користю для народу и краю.
Пытая, чи не могли бы и мы Русины научи-
тися чего доброго отъ такого барышника ибо
врѣдлца?

Его Вел. Царь въ Галичинѣ

(От нашего специального донесителя.)

Якъ було заповѣдено, Его Вел. цѣса привѣтствовать на маневры до Городка вчера о год. рано, въ товариществѣ ген. Бека. Выйшши въ поѣзду, цѣсарь стиснувъ руку кн. Виртембергови и размовлявъ съ нимъ колька минутъ. Дворецъ и сали въ дворца були душарно пристройній. На дворца натыкано болто хоруговъ съ красками державными, кривыми, рускими и польскими, а на самѣ верху дворца повѣвала хоруговъ руска. Сабула выбита атласомъ, прибрана въ цвѣты блюстъ цѣсарекій. По размовѣ цѣсари съ Виртембергомъ, промокнѣвъ до Его Величества вице-маршалокъ городецкой Рады повторилъ Кульматыцкій по нѣмецки : „Geguhn Euer

Мајестат in Allerhöchster Huld und Gnade
gestatten, dass ich als Obmann-Stellvertreter
Bezirksvertretung von Grodек im Namen die
Körperschaft so wie der gesammten Bevölkerung
Treue, Liebe und Hingebung für E. Мајестат
tiefster Ehrfurcht auszusprechen und das
tiefstem Herzen kommende ehrfurchtvollste W
kommen zum Grusse darzubringen wage, d
tiefempfundenen Wunsche Ausdruck gebend: G
segne, Gott schütze, Gott erhalte E. k. und
Мајестат und das Erlauchte Kaiserhaus! На
привѣтъ цѣсарь отповѣвъ, что „его сей п
вѣтъ дуже тѣшить и онъ пересвѣдчены
вѣрности и преданности своего народу“. Т
томъ цѣсарь ввернувся до о. Черепашиньс
го, пароха въ Керницѣ и администратора
родка, и запытавъ его колько есть руски
парохіянъ въ Городку? На отповѣдь, что
5000 душъ, цѣсарь сказавъ: „Sehr hübsc
Кромѣ сен розовы, цѣсарь съ иѣкимъ бѣ
ше въ сали не говориаъ, а були тутъ мѣ
нишими намѣстникъ п. Залескій, урядни

Зъ дворци цѣсарь выѣхавъ поѣздомъ товариствѣ ген. Бека до мѣста и оближнаго намѣстництва п. Терлецкій и лат. парохъ.

до брамы тріюмфальной. На брамѣ тріюмфальной, высокой, умѣщено по однѣмъ боцѣ горѣ плаугъ и бюстъ цѣсаря, а по другому боцѣ снобъ съ серпомъ и бюстъ цѣсарай. мѣжъ хоругвами повѣвала на самомъ въ брамы хоруговъ руска, сино-жовта. Пер брамою утворили шпалеръ городецкій живъ нужденныхъ халатахъ а съ польскими (блѣло-червонными) кокардами на рамени,— були т. зв. „гоноровою сторожею“, що мѣдбати про удержанье ладу. Близше къ брамѣ стояло 12 девчатокъ блѣло одягненныхъ, що

ли кидати цвѣты и група жидовъ подъ балдахиномъ съ тойрою и съ своимъ бесѣдкомъ. Въ самой брамѣ стоявъ бурмистръ Дмоховскій съ золотыми ключами. На три нахъ же при брамѣ въ одного боку бувъ хорукій, а въ другои богата публика, що охавши дуже численно въ Львова, брала дорбилеты на трибуну. Коли цѣсарь только вхавъ въ шпалеръ жидовскій, жиды, замѣтавши, удержувати ладъ, заразъ зробили дуже нефіній неладъ. Жидови заразъ кинулася съ мидеромъ за возомъ, мало не подушила дечатка, такъ що самъ цѣсарь мусивъ остегати. Жиды въ-подъ балдахину почали съ торою лѣсти ажъ на поѣздъ, — словомъ же зробили невиданый неладъ. При брамѣ привинъ бурмистръ п. Дмоховскій холя Руци

вивъ бурмистръ п. Дмоховскій, хоچь Руси
по польски. и передаючи ключъ цѣсаря
крикнувъ: „Niech żyje!“ Русины заглуши-
окликъ „Niech żyje“ громкими „Слава!“
„Многая лѣта!“ Сильный хоръ русской м-
дежи вѣ Львова, вапрошенои телеграфично-

Городка, отпѣвавъ одну строфку по нѣмецкому, — Gott erhalte — хоръ хотѣвъ сей имнъ спѣвати по руски, але представлено, что бѣ грамы, уложеніи на чистництвомъ, отступить не можна, — а потому отпѣвавъ прега, — «Многая лѣта» Воробкевича. Царь казакъ повозѣ задержатись, слухавъ звучного «Многая лѣта» и сильно глядѣвъ на молодѣнье, котрою бѣльша часть мала гарно мажаніи сорочки, а були деякіи и въ строю уланъскому. Тутъ панна Дмоховска подала цареви букетъ. Въ брамѣ стояли также трудники обоихъ обрядовъ. Въ самомъ Городище повывѣшували по своимъ домахъ польскіи фаны. Рускіи фаны красувалися

обоихъ церквахъ. На всѣхъ уродахъ були русскій фаны.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Мова

(Сессія парламентарна.) Президентъ учи-
нилъ министровъ вернувшись изъ поездки
въ Остенды и теперь разбочиной підѣлъ
важныхъ переговоровъ между обома прави-
тельствами. Въ понедѣлокъ будъ Тисса у Іштвана,
не бачився тильда съ жаднімъ министромъ ви-
стрійскимъ, отже и переговоры въ спрятії
скончаніи не могли ще розпочатися. Іштванъ
зажадавъ угорской збересія вже 18 с. ж., і роз-
чансно съ нимъ, або колька днівъ північнії
окликана такожъ въ австрійска Рада державъ.
Першомъ пленій парламентъ стоять угоды угорські
именно жито бѣть нафты. Въ сїй спрятії жу-
однакожъ перевестися насампередъ переговоры
между обома правительствами. Иштванъ су-
щемъ с. ж. збересія рада министровъ да-
ленія бюджету, а тогды буде такожъ висунуто
часъ для збору спільніхъ делегацій.

(Зъ Буковины.) Зъ Дорни доносятъ, что
жи буковинскими а угорокими властями приве-
на границы до дуже нежилой колизія, про котру
угорокій власти насильно прогнали ижеве
вильску. Буковинський фондъ резагівалъ
именно процесь съ семиградою грошей въ
готина о лѣсъ въ Поянастани. Судъ изъ Дор-
ватра выславъ отже на мѣсто спору юри-
подъ проводомъ адъюнкта судового Скакунца
представителя финансовой прокураторії Бан-
ява, чтобы оглянула спорный лѣсъ на сторонѣ
отрійской. Угорокій надъжуанъ бр. Баня
отувивъ на мѣсто спору съ 25 жандармами
проводомъ одного официра и прогналъ юри-

Заграницкий Денежный

Справа болгарска доходитъ чѣмъ
больше до конца и вже въ дуже короткій
бѣлъ малъко касанъ огнѣнными. Съ тѣ

буде мустья конче закінчиться. Съ вѣдомъ
Александра до Софії закінчилась рішуче ри-
ція, викликана чужими партізантами въ тепер у-
шочнесь робота дипломатії, котрой самъ князь
зовоимъ свѣтлый давъ починъ. Закінчъши
станемо розбирати дальшій ходъ рѣкѣ тѣ
гарії, юкою приглянувшись насампередъ саму
въїздову князя до столицї, бо принятіе струн-
можна уважати за ознаку, посля котрой можна
оцѣнити такъ саму ситуацію въ краю отъ-
коожъ и становище другихъ державъ до неї.

якого принимали Болгаре своего князя чору-
лу дорогу отъ Рущука вже до самое стоян-
Дня З с. м. зъ полуудия ставуъ къде пре-
столицю, де вже на 5 кильометровъ длиною
шли ему на отрѣчу жителъ юста и ма-
маса дооколичныхъ селянъ. Само юсто
украшено хоругвами болгарской бармы, въ
домы були краено пристроены. На вѣхѣ
султанахъ кромъ россійского баг-
такожъ хоругви. Ще передъ прѣездомъ
вырушило богато возъ, особливо съ дамами
святочныхъ отряхъ, и тысячей людей
ажь до Слатинського гану, де та же устано-
коноула въ талійскій, румунській и фран-
цузскій въ униформахъ, секретарь князя
гато другихъ достойниковъ. Тутъ та же
дено князеви красно пристроеного коня. Отъ
ну (гоотиницъ) ажь до тріюмфальныи
на передмѣстю Софії уставилюсь войско, бъ-
гарско-румелійскихъ баталіоновъ пѣхоты, бъ-
шкадрана кавалеріи и колька пушокъ для па-
сальвъ. Коло тріюмфальныхъ воротъ устано-
рада юста и депутація колонія военному
жандарму. Вадовиць цѣлони дороги устави-
обохъ бокахъ дамы съ цветами и вѣнцими.
8 кильометровъ передъ юстомъ вотуши
до хати одного селянина и тутъ первоначально
въ великии галевый мундуръ и о 11 пѣ-
нувъ вже коло гану. Вытрыли зъ пушкою
знати, що князь надѣхавъ. Середъ пари
труда

